

Zarflarda Büyüttüm Ben Çiçeklerimi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Haziran 2019

Tok gözlü neferiyim közlü yasın:
Anmadığın kadar kendime dargın.
Zarflarda büyüttüm ben çiçeklerimi
Adresine teslim edemediğim bir şehir yangını
Kundaklanmış mavisine teslimim atlas göğün yorganının.

Sezilerimde ihanet içimde durağan;
Kayıp da sona meyleden sözüm ona bir satır başıyım;
Afalladığım kadar dünyevi ikramda
D/okuduğum her şiirde bir külhanbeyi edasıyla
Resmettiğim minvali yürek de mimarı bunca safsatanın.

Rotası kayıp halesi solgun içi yanık bir türkü
Gözlerimin çukurunda izah edemediğim bunca hazan
Kanatlı birer mersiye adeta şehri resmeden kaç tepeyse
Oynak bulutların da ısrarı
Tökezleyen her eda
Nazım niyazım sonlansa keşke.

Yaftalanmış sözcükler bir derviş edasıyla çörelendi
Güne.
Günde biteviye yankısı dinmeyen sureler
Haşmetli aşkların kayıp iki yakası
El yordamı bir gizem
Doğurgan yüreğin tebaası adeta sönmeyecek yangına
Düşen sitem dudaklarımdan
Üflediğim her hece gaipten gelen bir esinti
Kayrası ıssızlık betimlemelerin
Duygular kazan kaldıran mantığa
Sarı çizmeli hangi hece ise
Giydiği tevekkül elbette fukara sevdaların baş tacı.

Somurtan hâsılı
Aksıran bir sesi itekleyen o dehlizde
Kara yazgının hatırası uğruna

Gözyaşı döktüğü efkârı anarken bir ezan vakti
Duyulmazlığın başmisafiri sadece Rabbim
Eşrafın iteklerken seni gerisin geriye.

Azabın feryadı iflah olmaz bir masal;
Zanların endamı boydan boya sürgün verdi hüzne.
Şimdi köhne bir satır babadan miras öğütler
Cıvıvli feryadın her fevri beyanı
Kök söktüren hecelere yorgunluğun valsı
Sessizliğe biat verilen her hükümle
Kabul görse keşke dualarım.